

Draga braćo i sestre,

danas slavimo Jubilej misija i migranata. To je lijepa prigoda da u sebi ponovno oživimo svijest o misijskom pozivu koji proizlazi iz želje da svima donesemo radost i utjehu Evanđelja, osobito onima koji žive tešku i ranjenu povijest.

Posebno mislim na braću migrante koji su morali napustiti svoju zemlju, često ostavljajući svoje najmilije, prolazeći kroz noći straha i samoće, na vlastitoj koži doživljavajući diskriminaciju i nasilje.

Ovdje smo jer, kod groba apostola Petra, svaki od nas mora moći s radošću reći: “Cijela je Crkva misionarska”, i žurno – kako je rekao papa Franjo – treba “izaći naviještati Evanđelje svima, na svim mjestima, u svakoj prilici, bez odlaganja, bez odbojnosti i bez straha” (*Evangelii gaudium*, 23).

Duh nas šalje nastaviti Kristovo djelo na periferijama svijeta koje su često obilježene ratom, nepravdom i patnjom. Suočeni s tim mračnim prizorima, ponovno odjekuje vapaj koji se puno puta u povijesti uzdigao k Bogu: “Zašto, Gospodine, ne interveniraš? Zašto se čini da si odsutan?”

Taj vapaj boli oblik je molitve koji prožima cijelo Pismo, a jutros smo ga čuli od proroka Habakuka: “Dokle ću, Gospodine, vapiti, a ti ne slušaš? [...] Zašto dopuštaš da gledam bezakonje i promatram nepravdu?” (Hab 1,2-3).

Papa Benedikt XVI., koji je ta pitanja sabrao tijekom svoga povijesnog posjeta Auschwitzu, ponovno se na njih osvrnuo u jednoj katehezi, rekavši: “Bog šuti, i ta šutnja ranjava dušu molitelja koji neprestano zove, a ne nalazi odgovor. [...] Bog se čini tako dalekim, tako zaboravnim, tako odsutnim” (Kateheza, 14. rujna 2011.).

No, Gospodnji nas odgovor otvara nadi. Ako prorok iznosi snagu neizbježnog zla koje se čini da prevladava, Gospodin mu, s druge strane, naviješta da će sve to imati kraj, rok trajanja, jer spasenje će doći i ne će zakasniti: “Evo, propada onaj kojemu duša nije pravedna, dok će pravednik živjeti po svojoj vjeri” (Hab 2,4).

Postoji, dakle, život – nova mogućnost života i spasenja – koja proizlazi iz vjere, jer ona nam ne samo pomaže odoljeti zlu ustrajući u dobru, nego preobražava naš život toliko da postaje oruđe spasenja koje Bog i danas želi ostvariti u svijetu. A, kako nam kaže Isus u Evanđelju, riječ je o blagoj snazi: vjera se ne nameće sredstvima moći ni na izvanredne načine. Dovoljan je njezin najmanji oblik – poput gorušičina zrna – da se učine nezamislive stvari (usp. Lk 17,6), jer ona u sebi nosi snagu Božje ljubavi koja otvara putove spasenja.

To je spasenje koje se ostvaruje kad se osobno zauzmemo i s evanđeoskim suosjećanjem brinemo za patnju bližnjega; to je spasenje koje se tiho, naizgled neučinkovito, probija kroz svakodnevne geste i riječi, koje postaju poput onog malog sjemena o kojem Isus govori; to je spasenje koje polako raste kad postajemo “beskorsne sluge”, to jest kad se stavljamo u službu Evanđelja i braće ne tražeći vlastite interese, nego samo želeći unijeti u svijet ljubav Gospodnju.

S tom pouzdanošću pozvani smo obnoviti u sebi plamen misijskog poziva.

Kako je govorio sveti Pavao VI., „na nama je da naviještamo Evanđelje u ovom izvanrednom razdoblju ljudske povijesti, u vremenu doista bez presedana, u kojemu se, uz vrhunce napretka nikada prije dosegnute, pojavljuju i ponori nedoumice i očaja također bez presedana” (Poruka za Svjetski misijski dan, 25. lipnja 1971.).

Braćo i sestre, danas se u povijesti Crkve otvara nova misijska epoha.

Ako smo dugo misiju povezivali s “odlaskom”, s putovanjem u daleke zemlje koje nisu

poznavale Evanđelje ili su bile pogođene siromaštvom, danas granice misije više nisu geografske, jer siromaštvo, patnja i želja za većom nadom dolaze prema nama.

O tome nam svjedoči priča mnoge naše braće migranata, drama njihova bijega od nasilja, patnja koja ih prati, strah da ne će uspjeti, rizik opasnih prijelaza morskim obalama, njihov vapaj boli i očaja: braćo i sestre, oni brodovi koji se nadaju ugledati sigurnu luku gdje će se zaustaviti, i te oči pune tjeskobe i nade koje traže čvrsto tlo na kojem bi pristali – ne smiju i ne mogu naići na hladnoću ravnodušnosti ili stigmatu diskriminacije!

Ne radi se toliko o “odlasku”, nego o “ostajanju” kako bismo naviještali Krista kroz prihvaćanje, suosjećanje i solidarnost: ostati ne zatvarajući se u udobnost individualizma; ostati da bismo pogledali u lice one koji dolaze iz dalekih i izmučenih zemalja; ostati da bismo im otvorili ruke i srce, da bismo ih prihvatili kao braću, da bismo im bili prisutnost utjehe i nade.

Mnogo je misionarki i misionara, ali i vjernika i ljudi dobre volje, koji rade u službi migranata i promiču novu kulturu bratstva u pitanjima migracija, iznad stereotipa i predrasuda. No, ta dragocjena služba poziva svakoga od nas, u malom opsegu vlastitih mogućnosti: ovo je vrijeme – kako kaže papa Franjo – da se svi “ustrojimo u trajno stanje misije” (*Evangeliu gaudium*, 25).

Sve to zahtijeva barem dvije velike misijske obveze: **misijску suradnju i misijski poziv**.

Prije svega, molim vas da promičete obnovljenu misijску suradnju među Crkvama. U zajednicama drevne kršćanske tradicije, poput zapadnih, prisutnost mnoge braće i sestara s juga svijeta treba se shvatiti kao prilika za razmjenu koja obnavlja lice Crkve i potiče kršćanstvo koje je otvorenije, življe i dinamičnije. Istodobno, svaki misionar koji odlazi u druge zemlje pozvan je s poštovanjem prebivati u kulturama koje susreće, usmjeravajući prema dobru sve ono što je u njima plemenito i vrijedno i donoseći im proroštvo Evanđelja.

Želim također podsjetiti na ljepotu i važnost misijskih zvanja.

Obraćam se osobito Crkvi u Europi: danas je potrebna nova misijska snaga, laici, redovnici i svećenici koji će ponuditi svoju službu u misijskim zemljama, nove inicijative i iskustva zvanja koja mogu probuditi tu želju, osobito kod mladih. Istodobno, zajednice juga svijeta pozvane su s pažnjom razlučiti motivacije onih koji žele postati misionari ili misionarke.

Dragi moji, s ljubavlju šaljem svoj blagoslov mjesnom kleru partikularnih Crkava, misionarima i misionarkama, te onima koji su u razlučivanju zvanja.

A migrantima poručujem: **uvijek ste dobrodošli!** Mora i pustinje koje ste prešli u Svetom pismu su “mjesta spasenja”, gdje je Bog postao prisutan da spasi svoj narod. Želim vam da susretnete to Božje lice u misionarkama i misionarima koje ćete sresti!

Sve vas povjeravam zagovoru Marije, prve misionarke svoga Sina, koja žurno hodi u gorje Judeje noseći Isusa u svom krilu i stavljajući se u službu Elizabeti.

Neka nas Ona podupre, da svaki od nas postane suradnikom Kraljevstva Kristova – Kraljevstva ljubavi, pravde i mira.